

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/205/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216204805
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2216204805.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holič a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s. so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. K. S. XX/X, W. Z., o zaplatenie sumy 1.428,13 eur príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 5. marca 2019 č.k. 9C/106-2016-61 takto

r o z h o d o l :

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a v závislom výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudok súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.428,13 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 16.03.2013 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 79%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z obsahu spisu vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 28.11.2011 uzatvorená úverová zmluva na základe, ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1 500 eur. Úver sa žalovaný zaviazal zaplatiť v 120-tich mesačných splátkach po 22,50 eur. Ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ ustanovuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom podľa §9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ zmluva musí obsahovať výšku , počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, teda s rozčlenením jednotlivých čiastok, nestačí teda uviesť len celkovú výšku splátok. Predložená úverová zmluva zo dňa 28.11.2011 takýto rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky neobsahovala. Súd dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje zákonom danú podmienku. Nakoľko z predložených listinných dokladov vyplýva, že zmluva o úvere presnú výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov neobsahovala je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Predmetom tohto konania je istina 1 428,13 eur s prísl. S poukazom na to, že zmluva je bez úrokov a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase poskytnutia úveru), keďže žalobca sa domáhal okrem istiny úrokov z úveru tiež vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 8,75 % z neuhradených splátok za dobu po zosplatenia úveru od 16.03.2013 do zaplatenia ide o príslušenstvo veci v zmysle § 121 ods. 3 OZ. Súd zamietol úrok vo výške 71,19 eur, ktorý bol vyčíslený do dátumu

predčasnej splatnosti úveru spolu s úrokmi z omeškania vo výške 1,11 eur, ktorý vypočítal žalobca do dátumu predčasnej splatnosti úveru ako aj úrok 13,12 % ročne z nezaplatennej istiny 1 428,13 eur od 16.03.2013 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne z úrokov v sume 71,19 eur od 16.03.2013 do zaplatenia. Keďže sa jedná o úver bez úrokov a bez poplatkov v zmysle hore uvedeného ustanovenia žalovaná je povinná vrátiť iba skutočne požičanú sumu a žalobca nepreukázal platnosť predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 565 OZ súd je toho názoru, že zosplatenie je neplatné v zmysle § 39 OZ. Taktiež si žalobca nemôže uplatňovať úroky z úrokov s poukazom na ust. § 121 ods. 3 OZ. Čo do vyčísleného príslušenstva súd pokladá žalobu za zmätočnú bez uvedeného spôsobu výpočty. Súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1 428,13 eur, ktorá suma mu bola skutočne poskytnutá. Čerpal 1 500 eur, vrátil 71,87 eur (1 500 - 71,87). Súd žalobu vo zvyšku zamietol čo do úrokov 71,19 eur, úrokov z omeškania 11,11 eur, čo do úrokov 13,12 % ročne z nezaplatennej istiny vo výške 1 428,13 eur od 16.03.2013 do zaplatenia ako aj úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne z nezaplatených úrokov 71,19 eur od 16.03.2013 do zaplatenia s poukazom na ust. § 121 OZ. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. - Súd žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 79 %.

4. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej podal včas odvolanie žalobca, navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci. Odvolateľ uviedol, že znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v ustanovení § 9 ods. 2 v rozhodnom znení nevyžadovalo rozčlenenie mesačnej splátky spotrebiteľského úveru na jednotlivé zložky dlhu osobitne s prislúchajúcimi dátumami splatnosti. V tejto súvislosti žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ale aj odvolacích súdov, ktoré už pred rozhodnutiami NS SR potvrdili právny názor žalobcu, napr. uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/149/2016 zo dňa 15.02.2017, č.k. 17Co/17/2017-63 zo dňa 27.07.2017, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/68/2017 zo dňa 28.02.2017 atď. Žalobca odkázal na ustálenú súdnu prax Najvyššieho súdu SR ohľadne splnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a to konkrétne vo veciach žalobcu Prima banka a.s., v ktorých posudzoval obdobné úverové zmluvy, ako je zmluva, z ktorej vyplýva nárok uplatnený v tomto konaní, napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018 č.k. 3Cdo/146/2017 sp. zn. 4 Cdo/211/2017-21 z 23.04.2018 atď. Ďalej odvolateľ uviedol, že keďže súd považoval predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesprávne tvrdenej absencie obligatórnej náležitosti úverovej zmluvy a z tohto dôvodu zamietol nárok veriteľa na akýkoľvek zmluvný úrok a to tak zmluvný úrok uplatnený pevnou sumou za obdobie pred zosplatením, ako zmluvný úrok uplatnený kontinuálne za obdobie po zosplatení. Nesprávnosť tohto záveru bola zo strany odvolateľa uvedená vyššie. Odvolateľ ale nesúhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadom zvyšku zamietnutého nároku, ktoré súd odôvodnil odkazom na ustanovenie § 121 OZ. Zmluvné úroky boli vyčíslené pevnou sumou ako zmluvný úrok naakumulovaný z istiny do dňa zosplatenia a tento sa ďalej, t.j. po zosplatení celého dlhu nenavýšuje. Práve z tohto dôvodu nejde podľa žalobcu o rozpor so zásadou anatocizmu, ktorá má zamedziť neodôvodnenému navýšovaniu nárokov veriteľov a na ktorú s najväčšou pravdepodobnosťou odkazoval súd s poukázaním na ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce príslušenstvo veci a pohľadávky. Odvolateľ je toho názoru, že požadovaný nárok na úroky z omeškania zo zmluvných úrokov sú nárokom, ktorý predpokladá aj ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka, pretože žiadne a ani zákonné ustanovenia tento nárok svojim znením nespochybujú. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.03.2008 sp. zn. 4Cob/62/2007, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.11.2017 sp. zn. 43Co/19/2017-103, Krajského súdu v Nitre z 13.12.2017 sp. zn. 25Co/219/2017 atď.

5. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu písomné vyjadrenie nezaslal.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP <.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti spolu so závislým výrokom o náhrade trov konania ako vecne správny v zmysle ust. § 387 CSP potvrdiť.

7. Predmetom konania na súde prvej inštancie vedeného pod sp. zn. 9C/106/2016 je návrh žalobcu, ktorým sa domáha od žalovaného zaplata sumy 1.428,13 eur, úrokov vo výške 71,19 eur, úroku vo výške 13,12 % ročne zo sumy 1.428,13 eur od 16.3.2013 do zaplata, úrokov z omeškania v sume 1,11 eur, úroky z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 1.428,13 eur od 16.3.2013 do zaplata.

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá, t.j. v časti úrokov vo výške 71,19 eur, úroku vo výške 13,12 % ročne zo sumy 1.428,13 eur od 16.3.2013 do zaplata, úrokov z omeškania v sume 1,11 eur a v závislom výroku o náhrade trov konania.

9. Vyhovujúca časť rozsudku vo vyhovujúcom výroku I. nebola napadnutá odvolaním, nadobudla právoplatnosť a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

10. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

11. Vzhľadom na to, že súd je povinný ex offo, t.j. z úradnej povinnosti a bez ohľadu na aktivitu spotrebiteľa, podrobiť zmluvu kontrole z hľadiska dodržania noriem spotrebiteľského práva, bolo potrebné, aby takúto kontrolu vykonal aj odvolací súd. Odvolací súd prieskumom predmetnej úverovej zmluvy dospel k záveru, že táto neobsahuje zákonom požadovanú obsahovú náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 1 písm. f) zák.č. 129/2010 Z.z. účinného ku dňu 28.11.2011 (t.j. ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere).

12. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák.č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 28.11.2011, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

13. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

14. Odvolací súd tento prieskum realizoval po tom, ako akceptoval námietku odvolateľa, že poskytnutý úver nemožno považovať ako bezúročný a bez poplatkov na základe absencie rozčlenenia splátok, poukazujúc na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 09.11.2016 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018.

15. Na výzvu odvolacieho súdu podľa § 382 CSP k možnému použitiu ustanovenia §9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zaslal vyjadrenie žalobca v ktorom uviedol, že úverová zmluva zo dňa 28.11.2011 obsahuje dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, keď bod 5.3 zmluvy jednoznačne stanovuje termín konečnej splatnosti úveru a to tak, že klient sa zaväzuje, že úver bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu zmluvy (t.j. 28.11.2021, t.j. doba trvania zmluvy), pričom banka vykoná poslednú splátku v deň uvedený v bode 5.2. (20. deň kalendárneho mesiaca, t.j. 20.11.2021 - toto je termín konečnej splatnosti) posledného mesiaca tejto lehoty. S poukazom na ustanovenie § 122 Občianskeho zákonníka je možné určiť termín konečnej splatnosti úplne presne, t.j. konkrétnym časovým okamihom. Ďalej žalobca v nadväznosti na vyššiu uvedené poukazuje aj na bod 9.1. článku 9 úverovej zmluvy, v ktorom je upravená doba trvania zmluvy a to tak, že je uvedené, že zmluva je platná a účinná dňom podpisu a je uzavretá na dobu určitú - do splatenia všetkých záväzkov klienta voči banke, vyplývajúcich z tejto zmluvy. Záväzok klienta z tejto zmluvy zaniká úplným splatením všetkých pohľadávok banky voči klientovi z tejto zmluvy vyplývajúcich. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského v Nitre sp. zn. 7Co/281/2017 z 31.07.2018, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/45/2018 zo dňa 28.09.2018, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/46/2018 zo dňa 31.01.2019 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/203/2019 zo dňa 30.10.2019.

16. Žalovaný na výzvu odvolacieho súdu podľa § 382 CSP k možnému použitiu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. písomné vyjadrenie nezaslal.

17. Odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie z ktorých vyplýva, že dňa 28.11.2011 uzatvoril žalovaný ako fyzická osoba so spoločnosťou Dexia banka Slovensko, a.s. so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 úverovú zmluvu č. 50/287/11 Optim pôžička. Na základe tejto zmluvy poskytla spoločnosť Dexi banka Slovensko, a.s. žalovanému úver vo výške 1.500,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v pravidelných 120 mesačných splátkach vo výške 22,50 eur so splatnosťou k 20. dňu kalendárneho mesiaca, pričom celková čiastka k zaplateniu bola vo výške 2.968,80 eur. V zmluve bola dohodnutá úroková sadzba fixná a to 13,12% ročne, ročná percentuálna miera nákladov vo výške 17,06% a priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov platná ku dňu podpisu úverovej zmluvy vo výške 26,10%. Termín konečnej splatnosti úveru určený nebol. Z bodu 9.1 úverovej zmluvy vyplýva, že zmluva je platná a účinná dňom podpisu a je uzavretá na dobu určitú - do platenia všetkých záväzkov klienta voči banke vyplývajúcich z tejto zmluvy. Záväzok klienta z tejto zmluvy zaniká úplným splatením všetkých pohľadávok banky voči klientovi z tejto zmluvy vyplývajúcich.

18. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako spotrebiteľom, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi stranami. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník, profesionálne znalý podnikateľ dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

19. Je nesporné, že citované ustanovenie § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch má za účel - cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré môže zväziť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 9 citovaného zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Cieľom zákonodarcu pod hrozbou uvedeného následku teda je donútiť dodávateľov - veriteľov, aby stanovené náležitosti - údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali.

20. Výklad a aplikácia ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

21. Vychádzajúc z obsahu spisu z odôvodnenia preskúmaného rozsudku i z obsahu odvolania podaného žalobcom je zrejmé, že samotná skutočnosť, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej si žalovaná nesplní svoju povinnosť a žalobcovi čerpaný úver

nevrátila, rovnako ani to, že na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenie právneho poriadku na ochranu spotrebiteľa najmä zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom období t.j. od 28.11.2011 ako i § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka nebol medzi účastníkmi sporné. Sporným ale zostáva a zároveň to tvorilo predmet prieskumu odvolacieho súdu, či predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere má náležitosti predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch a či teda žalobcovi vznikol voči žalovanej nárok na zaplatenie pohľadávok uplatnených podanou žalobou.

22. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku vyplýva, že prvoinštančný súd zamietajúci výrok založil na závere, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch neobsahuje konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

23. Pre záver súdu, že predmetný úver treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový, je postačujúce, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórných) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.. Niet žiadnych pochyb o tom, že v žalobcom predloženej Zmluve o spotrebiteľskom úvere jednoznačne chýba náležitosť výslovne zákonom vyžadovaná v ust. § 9 ods. 2 písm. f) a to doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Odvolací súd na rozdiel od žalobcu nezastáva taký názor, že doba trvania zmluvy je dostatočne zadefinovaná, ak je ju možné vyvodiť z bodu 5.3, že celý úver bude uhradený do 120 mesiacov od podpisu zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru je uvedený v bode 5.2 kde je konštatované, že banka vykoná poslednú splátku 20. deň kalendárneho mesiaca t.j. 20.11.2021, čo bezpochyby nezodpovedá dikcii ust. § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona. Účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný, aká je doba trvania zmluvy a kedy nastane konečná splatnosť úveru, teda dokedy bude splácať úver. Takýto údaj v zmluve uvedený nie je. Údaj v schválenom úvere počtom 120 mesiacov uvedený nevyjadruje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je potrebné uviesť, že hlavný význam ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch spočíva v tom, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, v akej výške, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti zo zmluvy. Vyžaduje sa teda presná špecifikácia termínov splatnosti jednotlivých splátok a konečnej splatnosti celého úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov. Čo sa týka konečnej splatnosti úveru, odvolací súd konštatuje, že táto musí byť uvedená v zmluve spôsobom umožňujúcim spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Zákonodarca vyžadovaním uvedených náležitostí kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa, ktorému musí byť zo znenia zmluvy zrejmé, kedy presne nastane posledný deň splatnosti úveru, aká dlhá bude doba trvania zmluvy. Vyplýva to aj z jazykového výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Predmetné ustanovenia jednoznačne pojednávajú o dobe trvania zmluvy a o konečnej splatnosti úveru, teda o jednom konkrétnom termíne. Doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti má byť zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a podobne, a nie je možné ho nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok.

24. Pokiaľ teda súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva neobsahuje obligatórnu náležitosť zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., ako dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z.), považuje odvolací súd jeho rozhodnutie za vecne správne.

25. Keďže s poukazom na vyššie uvedený záver súdu prvej inštancie, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje zákonom predpísaná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v zmysle § 11 ods. 1 citovaného zákona je predmetný úver nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko pre správnosť záveru súdu o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov bolo postačujúce, ak súd zistil, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v ods. 2 § 9 zákona cit. zákona v znení účinnom ku dňu 28.11.2011. Súd prvej inštancie potom správne, po zistení aký bol poskytnutý úver bez poplatku (1.500,00 Eur) a koľko bolo z neho zaplatené (71,87 Eur) návrhu žalobcu v časti istiny 1.428,13 eur vyhovel a vo zvyšku návrh žalobcu o zaplatenie úrokov vo výške 71,19 eur, úroku vo výške 13,12 % ročne zo sumy 1.428,13 eur od 16.3.2013 do zaplatenia zamietol.

26. Čo je príslušenstvom pohľadávky vyplýva z § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok za omeškание a náklady spojené

s jej uplatnením. Závazkovým právnym vzťahom je právny vzťah z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok (§ 488 Občianskeho zákonníka). Pohľadávkou v zmysle tejto zákonnej definície je peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (v zmysle nároku na sankcie pre omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným hlavným záväzkovým vzťahom. Prvoinštančný súd správne vyhovel žalobe aj v časti úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne z prisúdenej sumy istiny 1.428,13 eur od 16.03.2013 do zaplatenia, keď výšku priznaného úroku z omeškania, ani deň vzniku omeškania žalobca nenapadol osobitnou odvolacou argumentáciou, preto odvolací súd odkazuje na rozhodnutie súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil. Taktiež bolo správnym rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby o zaplatenie úrokov z omeškania v sume 1,11 eur, nakoľko ide o vyčíslené úroky z omeškania, ktoré si žalobca vyčísľil z jednotlivých dlžných splátok ku dňu zosplatenia celého úveru t.j. ku dňu 15.03.2013 a úrok z omeškania bol vypočítaný zo splátky, ktorej súčasťou bol aj zmluvný úrok a vzhľadom na vyššie uvedené, keďže úver je bezúročný a bez poplatkov a žalobca nešpecifikoval výpočet tohto úroku z omeškania do zosplatenia zo splátky bez uvedenia zmluvného úroku nie je možné tento úrok z omeškania vo výške 1,11 eur žalobcovi priznať.

27. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodnú, bez potreby sa ňou osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

28. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vrátane závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, ako vecne správne potvrdil.

29. Žalovaný má voči žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. Z dôvodu, že žalovaný ale preukázateľne a účelne nevynaložil žiadne výdavky v súvislosti s týmto odvolacím konaním, ako to predpokladá § 251 CSP, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukazom na čl. 4 ods. 2 CSP.

30. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).